

Svatý Michaeli,
archanděle,
opatruj nás v boji.
Proti zlobě a úkladům
d'ábovým bu-
diž nám ochranou.
Přikážiž jemu Bůh
– pokorně prosíme –
a Ty, kníže vojska
nebeského,
uvrhni satana a jiné
duchy zlé,
kteří ke zkáze duší
světem obcházejí,
božskou mocí do
propasti pekelné.

MARIINA MATEŘSKÁ TVÁŘ V PRVNÍCH STOLETÍCH (JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 13. 9. 1995)

1. V konstituci *Lumen gentium* (Světlo národů) koncil zdůrazňuje, že „věřící, kteří přilnou ke Kristu, své hlavě, a jsou ve spojení se všemi svatými, jsou povinni uctívat památku především Rodičky našeho Boha a Pána Ježíše Krista“ (č.52). Koncilní konstituce užívá výrazy římského kánonu mše svaté a zdůrazňuje tím, jak je víra v Mariino božské mateřství přítomná v křesťanském myšlení už od prvních století.

V rodící se církvi je Maria připomínána s titulem „**Ježíšova Matka**“. Sám Lukáš jí ve skutcích apoštolů dává tento titul, který ostatně odpovídá tomu, co říkají evangelia: „Což to není... syn Mariin,“ ptají se obyvatelé Nazareta, podle vyprávění evangelisty Marka (6,3). „Což se jeho matka nejmenuje Maria?“ Tuto otázku zaznamenává evangelista Matouš (13,55).

2. Titul „**Ježíšova Matka**“ nabývá celý svůj význam v očích učedníků shromážděných po nanebevstoupení. Maria je pro ně svým způsobem jedinečná osoba: dostala zvláštní milost zplodit Spasitele světa, dlouhou dobu s Ním žila a na Kalvárii ji Ukřižovaný povolal k tomu, aby vykonávala „**nové mateřství**“ vůči milovanému učedníkovi a skrze něho vůči celé církvi.

Pro ty, kdo věří v Krista a následují ho, je „**Ježíšova Matka**“ čestným titulem, jímž vyjadřují svou úctu; a navždy zůstane takovým v životě a víře církve. Zvláště pak křesťané chtějí tímto titulem potvrzovat, že se nelze odvolávat na Ježíšův původ, aniž by se neoznala úloha ženy, která ho zplodila v Duchu svatém podle lidské přirozenosti. Její mateřská funkce zahrnuje také vznik a rozvoj církve. Když si věřící připomínají Mariino místo v Ježíšově životě, objevují každý den její účinnou přítomnost i ve svém duchovním životě.

3. Církev už od počátku připínala Marii panenské mateřství. Jak dávají tušit evangelia dětství, samy prvotní křesťanské obce sesbíraly Mariiny vzpomínky na tajemné okolnosti Spasitelova početí a narození. Zvláště vyprávění o Zvěstování odpovídá na touhu učedníků důkladněji znát události spojené s počátkem pozemského života zmrtvýchvstalého Krista. Při konečném rozboru je Maria původkyní zjevení o ta-

jemství panenského početí působením Ducha svatého.

První křesťané ihned přijali hluboký význam této pravdy, ukazující Ježíšův původ, a zařadili ji mezi základní pravdy své víry. Ježíš, Josefův syn podle zákona, je ve skutečnosti ve svém lidství mimořádným zášahem Ducha svatého jedině Mariiným synem, neboť se narodil bez přispění ní muže.

Mariino panenství tak nabývá zvláštní hodnotu a vrhá nové světlo na narození a na tajemství Ježíšova synovství, neboť panenské zplození je znamením, že Ježíš má za Otce samého Boha.

Panenské mateřství uznávala a hlásala víra Otců, a proto nemůže být nikdy oddělena od Ježíšovy totožnosti pravého člověka a pravého Boha, neboť „se narodil z Marie Panny“, jak vyznáváme v nicejsko-cařihradském krédu (vyznání víry). Maria je jediná Panna, která je zároveň Matkou. Mimořádná koexistence těchto dvou darů v osobě nazaretské dívky vedla křesťany k tomu, aby Marii nazývali prostě „Panna“, i když oslavují její mateřství.

Mariino panenství tak zahajuje v křesťanském společenství rozšíření panenského života, který volí ty, jež jsou k němu Pánem povolány. Takové zvláštní povolání, jež dosahuje svého vrcholu v příkladu Krista, je pro církev všech dob, nacházející v Marii inspiraci a vzor, nesmírným duchovním bohatstvím.

4. Tvrzení: „*Ježíš se narodil z Panny Marie*“ zahrnuje již, že v této události transcendentního tajemství je přítomno to, co může nacházet své úplné vyjádření v pravdě o Ježíšově božském mateřství: vždyť Ona je Matkou vtěleného Slova, v němž je „Bůh z Boha... pravý Bůh z pravého Boha“.

Titul Matky Boží, již dosvědčený Matoušem rovnocennou formulí Matky Emmanuela, Boha s námi (sr. Mt 1,23) byl Marii výslovně přiznán teprve po úvahách trvajících dvě století. Jsou to křesťané třetího století, kteří v Egyptě začínají vzývat Marii jako „**Theotokos**“, **Rodičku Boží**.

S tímto titulem, který nachází velký ohlas ve zbožnosti křesťanského lidu, se Maria ukazuje v pravé dimenzi svého mateřství: je matkou Božího Syna, kterého panensky porodila podle lidské

přirozenosti a svou mateřskou láskou vychovávala, tím přispívala k lidskému růstu božské osoby, která přišla změnit osudy lidstva.

5. Nejstarší mariánská modlitba (**Sub tuum praesidium... Pod ochranu Tvou se utíkáme...**) má více než příznačným způsobem invokaci: „**Theotokos, Boží Rodičko**“. Tento titul nepochází vůbec z reflexí teologů, nýbrž z intuice víry křesťanského lidu. Ti, kdo uznávají, že Ježíš je Bůh, obracují se k Marii jako k Matce Boží a doufají, že se jim dostane její mocné pomoci v životních zkouškách.

Efezský koncil v roce 431 definuje dogma o božském mateřství tím, že oficiálně dává Marii titul „**Theotokos**“ ve vztahu k jedinečné osobě Krista, pravého Boha a pravého člověka.

Tři výrazy, jimiž církev během staletí vysvětlovala svou víru v Mariino mateřství: „**Ježíšova Matka, panenská Matka a Matka Boží**“, ukazují tedy, že Mariino mateřství úzce souvisí s tajemstvím Vtělení. Jsou to doktrinární tvrzení spojená také s lidovou zbožností, která přispívají k definování samé Kristovy totožnosti.

Josef Koláček S.J.
Radio Vaticana

RŮŽENEC - ŠKOLA KONTEMPLACE LOUIS BOUYER

Prodloužené opakování krátké, ale nutné modlitby, nebylo vždy dosti hodnocené. Až do nejnovější doby moderní autoři pod vlivem descartovské výlučně racionální až racionalistické definice inteligence měli tendenci vůči němu podezřívavou. U řady katolických teologů bezpochyby protestantská námitka, že růženec je jen „marným mnohmluvením“, o němž evangelium mluví jen zamítavě, našla jakousi odezvu. Růženec byl přijímán jen jako dobrá modlitba pro „prosté“, abychom neřekli „hloupé“, ale téměř mlčky se připouštělo, že „dospělejší“ nebo „dospělí“ křesťané se měli tím samým od něho oprostit. Novější objevy v psychologii ukázaly, že tato pohrdání jsou velmi povrchní a špatná. Samozřejmě recitování růžence jako kterákoliv modlitební formule se může stát „marným mluvením“, od chvíle, kdy zmizí pozornost a živá víra...

(pokračování na str. 4)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli
26. neděle během roku C

BOHATÍ A CHUDÍ

Zamyšlení nad úryvkem
Lk 16, 19-31

„Běda těm kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře. Hoví si na divanech, jedí telata, pijí víno, vymýšlejí si hudební nástroje, natírají se nejlepším olejem, ale nad zkázkou Josefovou se netrápí. Půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásoť povalečů... (Am 6, 1, 4-7)

Jestliže se stalo tvým obyčejem, že v nedělní předvečer či v nedělní odpoledne živě a osobně vstupuješ do Ježíšovy společnosti a účastníš se spolu s ním dějů, o kterých nám vypráví nedělní třetí čtení, máš dobrou průpravu pro dnešní úryvek, ve kterém tě sám Pán zavede do velmi působivého prostředí svého podobenství. Přečti si ty Lukášovy verše znovu, i když je znáš, a nech se uvést do boháčova domu.

Nepotřebuješ k tomu mnoho fantazie. Televize ti často představuje to exkluzivní prostředí, ve kterém se pohybují s šarmem a elegancí prvotřídně oděné postavy a s ostentativní samozřejmostí konzumují své toasty a drinky. U dveří těchto boháčů ovšem nemohou ležet bezmocní žebráci obsypaní hnisavými vředy. To by působilo rušivě. Ale televize ti občas ukáže i takové postavy, i když v jiném prostředí a v jiných souvislostech, neboť mezi těmito dvěma druhy lidí již zde na zemi současný svět vytvořil velikou a často nepřekročitelnou propast.

Co ti však dále představuje božský Vypravěč, to jde za rámec te-

levizní invence. Oba protagonisté procházejí branou smrti, která dimenzálně mění jejich dosavadní postavení. Lazar, o kterého zde na zemi zavádili pouze psi, těší se bezmeznou blažeností. Boháčův luxus a hodování se naopak změnilo v nesnesitelný a bezútěšný žár a nekonečnou opuštěnost.

Teprve tato krutá proměna vyburcovala boháčovo svědomí. Je však pozdě. Všimni si, že strádá právě tím, čeho si za života nechtěl všimnat a co jej přivedlo do této nikdy nekončící záhuby: zoufale prosí, aby mu v jeho nesnesitelné vyprahlosti alespoň malíčkem pomohl ten, kdo nyní požívá oprávněně blaženosti a pro kterého za života malíčkem nepohnul. Hle, jak poslední spravedlnost postihuje bohatce, kteří těm druhým ubližovali třeba jen tím, že **na ně ve své hojnosti zapomněli.**

To, co je hojnost, neposuzuj podle těch, kteří mají více, než ty, ale podle těch, kterým se nedostává ani toho, co tobě. Pošilhávání po majetnějších probudí nejspíše závist.

Aby se tvé srdce otevřelo soucitu a solidaritě, vyhledávej ty, kteří strádají. Dívej se na svou majetnost jejich očima a poměřuj ji jejich nouzí. Nečekej, až se na tebe sami obrátí. Je nemálo těch, kteří už nemají ani na to, aby se na tebe obrátili.

Z Ježíšových slov i z jeho chování poznáváš zřetelně, že jednoznačně straní těm ubohým. Je připraven kompenzovat jim vrchovatě všechno to, co pro lidskou nespravedlnost a bezcitnost musejí vytrpět, ale běda těm, kteří jim toto utrpení způsobují, třeba jenom tím, že ačkoliv mohou, nejsou ochotni jim pomáhat.

Pán ti ve svém podobenství také důrazně připomíná **fakt neodvolatelné nezměnitelnosti**

toho výsledného stavu, který si člověk svým časným životem a chováním připravuje pro věčnost. Ježíšovo vyprávění není pouhá alegorická smyšlenka ani nadsázka, ale staví na neotřesitelných duchovních skutečnostech. Zkoušíš si dostatečně častěji v klidu domýšlet, co může znamenat i pro tebe nikdy nekončící věčnost, která bude buď nevýslovně blažená, nebo zoufale nešťastná a žádná jiná?

Těm, které jejich honba za dostatkem, pohodlím a zajištěností ukolébala vzhledem k věčnosti v klamně a sobecké hluchotě, nepomůže ani varovný hlas ze záhrobí. Bůh ovšem posílá a posílá lidem ve všech dobách své posly, zvláště tehdy, kdy nejvíce zapomínají na jeho zákon. Bylo by zvláštní, kdyby tak neučinil v těchto posledních časech, kdy před tváří bohatých a rozmařilých národů umírají v zoufalé bídě a hladu miliony lidí, jejichž vychrtlá těla a zamířené životy hlasitě žalují před trůnem věčného Otce. Proto přicházejí opět jeho proroci, kteří z tolika míst světa vyzývají k pokání a radikální změně života. Tato změna se musí projevit především v **zásadní změně postoje k bližním.** Je krajně opovržlivé brát na lehkou váhu tyto výzvy i varování. Kým nepohne pohled na zuboženého Lazara u boháčových dveří, necht' se vžije alespoň na chvíli do situace zatracence, který marně žebrá o kapičku vody.

Nenech se oklamat námitkou, že ty sám na tom stavu nic nezměníš. V Ježíšově škole se můžeš naučit evangelijní skromnosti, která ti otevře nové možnosti a nové cesty dobročinnosti. Začni ještě dnes. Jde o naléhavý úkol zásadního významu: **obnovit tvářnost země.**

Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a vlej do nich oheň své lásky!

Bratr Amadeus

ŽENA ZVEDAJÍCÍ (2)

Všichni, komu bída života a stesk po nebi vkládají do úst ten výkřik k Panně na nebe vzaté: Naděje naše! - ti všichni instinktivně i vědomě očekávají od ženy vůbec, aby jim pomohla vzlétnout, povznést se, odrazit od země - hmoty, unikat její kletbě. Jako lék na zemitou kletbu v ráji byl příslib Ženy, jež potře hada. Touha po obrazu Ženy nohou hada deptající a nad měsíc vyvýšené, touha po odlesku tohoto obrazu v každé ženě zůstane v synech Evy, pokud svět bude světem. Žena zvedající je nesmrtelným

snem dětí, básníků perem i životem, hrdinů, hříšníků, trpčících, nešťastných. A i když zemí zatížení zběsile usilují o to, aby ženu strhli z výše, prvním činem jejich vůči klesající je pohrdání jejich, což je pomsta a trest za to, že nezůstala na výši, že neunikla výš... Všechno, co je v člověku lidského či spíše božského, má směr do výše. To zvíře v něm drží člověka při zemi. V nesmírném toužení lidstva k výšinám žena má předcházet, zahajovat let. To je její mariánské poslání.

Křesťanská žena ve stopách Mariiných, či spíše: na křídlech Mariiných vždy byla, je a bude ženou zvedající. Nezvedá-li, zapřela ve svém poslání to nezákladnější, nejkrásnější, nejpozhnanější, to právě mariánské, jiskřivý úkol jitřenky. Tak po ovoci poznáte jí, do jaké míry je křesťanskou, nepovznáš-li, není duší mariánskou a není ani křesťanskou.

Blažený národ, má-li ženy zvedající.

B. Dlouhá
revue Na hlubinu, 1928

Zcela naopak pomalé a pravidelné opakování, pokud je prováděno pozorností, kterou ostatně nesmíme přehánět, plodí samo sebou zklidnění nejen psychologické, ale i fyziologické, kdy koncentrace, prohloubení myšlenky se děje jako samo od sebe. Slovní rytmus, skutečně spojovaný se zjednodušením a sjednocením myšlenky, plodí zároveň nervové uklidnění a povzbuzuje duševní zklidnění, jež jsou vzájemně úzce spjata... Vše je tedy připraveno, aby jedna centrální myšlenka, jediná a velmi bohatá, uchvátila ducha a disponovala ho tak k nejvyšší kontemplaci.

Zároveň tento postup neukáže celou svou možnou plodnost, nenacházejí-li jména Marie a Ježíš odezvu, vyvolávající naši víru. Právě to se uskutečňuje meditací různorodých tajemství... Prosté připomenutí, i skryté, jednoho nebo druhého z těchto „tajemství“ a všech tak, jak je desátek za desátkem recitujeme, dává a bere bez ustání jménům Marie a Ježíše jejich smysl, celou jejich skutečnost. Tak se konečně koncentruje na jediné jméno Ježíš, který je ve své Matce spjat s naším lidstvem, vše co je jediným, ale úplným předmětem naší víry: živé slovo Boží, které nás tvoří a znovu vytváří ke svému obrazu...

V pozdějším stadiu se dokonce zdá, že tato jména, zvláště Ježíšovo, se mají vynořovat z věty, do níž jsou zasazena, tak, že se v nich ztrácejí jako řeka v moři. Souběžně má směřovat normálně meditace odlišená od „tajemství“ k tomu, aby se rozplynula ve vidění zároveň velmi jednoduchém a jediném, celého Kristova Mysteria, v nás. Když už jsme tak daleko, možno říci, že se kontemplace oddělila od meditace jako plod, který jí v zárodku nesl.

MODLITBA: *Bože, z andělova zvěstování jsme poznali, že tvůj Syn se stal člověkem. Prosíme tě, vlej nám do duše svou milost, abychom na přímluvu blahoslavené Panny Marie skrze jeho umučení a smrt dospěli k slávě vzkříšení.*

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 1. října 26. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Am 6,1a.4-7 Ž: 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10 odp.: 2a 2. čt.: 1 Tim 6,11-16 Ev.: Lk 16,19-31
Pondělí 2. října památka sv. andělů strážných	- 1. čt.: Ex 23,20-23a Ž: 91(90),1-2.3-4ab.4c-6.10-11 odp.: 11 Ev.: Mt 18,1-5.10
Úterý 3. října ferie	- 1. čt.: Zach 8,20-23 Ž: 86,1-3.4-5.6-7 odp.: Zach 8,23 Ev.: Lk 9,51-56
Středa 4. října pam. sv. Františka z Assisi	- 1. čt.: Neh 2,1-8 Ž: 136,1-2.3.4-5.6 Ev.: Lk 9,57-62
Čtvrtek 5. října ferie	- 1. čt.: Neh 8,1-4a.5-6.7b-12 Ž: 18,8.9.10.11 odp.: 9a Ev.: Lk 10,1-12
Pátek 6. října nez. památka sv. Bruna	- 1. čt.: Bar 1,15-22 Ž: 78,1-2.3-5.8.9 odp.: 9bc Ev.: Lk 10,13-16
Sobota 7. října památka P. Marie Růžencové	- 1. čt.: Bar 4,5-12.27-29 Ž: 68,33-35.36-37 odp.: 34a Ev.: Lk 10,17-24

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	1.10.	2.10.	3.10.	4.10.	5.10.	6.10.	7.10.

Antifona	919	1543	949	1779	980	996	1653
Žalm	784	783	783	783	784	784	783

Ranní chvály

Hymnus	920	1543	949	1551	981	997	1653
Antifony	920	1544	950	965	981	998	1554
Žalmy	921	813	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1544	953	1756	985	1001	1554
Antifona k Zach. kantiku	718	1544	953	1551	985	1002	1554
Prosby	924	1545	953	1757	985	1002	1555
Záv. modlitba	718	1545	954	1552	986	1553	1555

Modlitba během dne:

Hymnus	925	792	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	1545	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	718	1545	957	973	990	1006	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	1537	959	1552	991	1008	1024
Antifony	916	929	1546	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	1547	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1549	962	1763	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	718	719	1549	962	1553	995	1011	719
Prosby	918	933	1549	963	1764	995	1011	1028
Záv. modlitba	718	718	1545	963	1552	996	1553	719

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Není pochyb o tom, že P. Maria v Civitavecchii opravdu plakala: čtrnáctkrát, naposledy v rukou biskupa. Krvavé slzy jsou znamením nesmírné bolesti, kterou má v srdci, bolesti nesnesitelné; prostý lid to chápe, aniž by potřeboval spoustu teologických komisí. Když někdo dá svou krev jako Ježíš na kříži, nemá víc, co by řekl nebo dal. Je to, jako by Maria v tomto počínu shrnula všechno to, co nám chtěla říct během 14 let v tomto smyslu: „Tímto gestem se spíše pohnou a spíše mě přijmou. Chci je vytahnout z hrozičoho strašného nebezpečí. Dělejte rychle něco pro své obrácení. Teď už vám nemám co říct.“

Jistě, čím radikálnější je znamení, tím naléhavější je odpověď. Je načase přestat si namlouvat, že o nic nejde. Obstojí naše třeba dobře míněné projekty tváří v tvář této krvi?

Biskup řekl: „Teď už dost tvých slz, Maria! Teď je řada na nás, abychom plakali!“ **P. Jozo Zovko** řekl biskupovi: „Tato socha je poklad. Ale lidé jsou zklamáni, když se přijdou jenom podívat a nepřijmou poučení, katechezi o bibli, o Eucharistii, o modlitbě, o zpovědi... a když se nemohou vyzpovídat. Je třeba postarat se o poutníky a uspořádat duchovní program. Na bedrech kněží leží velká odpovědnost...“

Na adresu kněží **biskup** řekl: „Jejich obrácení se dosáhne prostřednictvím laiků a ovoce, které bude patrné zde.“ Přinesl sošku papeži a ten ji požehnal.

„Naštěstí je **papež** na mé straně, vybídl mě, abych ji zanesl do kostela a řekl: 'Co se týká Italů, jsou vždycky pochybovační, když se dívají na biskupy. (Gli Italiani sono sempre dubbiosi guardando ai Vescovi.) I biskupové přijdou, ale někdo je musí předejít. Proto je dobré, že jdete Vy napřed, ostatní pak přijdou také.' Teď je třeba, aby nějaká skupina rozšířila poselství a povzbudila různé vrstvy lidí.“ Některé komunity se již nabídky; v Domech P. Marie v Římě nabízejí péči o mládež druhou sobotu v měsíci.

Co se teď děje v Pantanu?
- „Stále sem proudí lidé - říká nám farář Don Pablo - kteří denně přicházejí do kostela sv. Augustina (kde je soška Madony umístěna), jednotlivci nebo skupiny; lidé se modlí a žádají svatou zpověď, kněží slouží mše sv. Někdy přijdou i čtyři nebo pět autobusů ve všední dny. Minulou neděli jich bylo 20: představte si všechny tyto lidi v kostele, který pojme 120 osob... Mám dojem, že P. Maria má naspěch. Znamení slz skončilo. Teď musíme být znameními my...“

Zde se kostel otvírá v 7,30 hod. a zavírá i v 23 hod. Každý den je v 17 hod. růženec s rozjímáním, trvající hodinu, následuje mše svatá s homilií, další hodina. Dvakrát nebo třikrát týdně je noční bdění.

Při těchto bděních se vystaví Nejsv. Svátost. Při adoraci se zpívá a modlí pod vedením kněze. Rozjímání se střídá

s chvílemi ticha; nakonec je modlitba růžence, která nemá být doplňkem, nýbrž vrcholnou modlitbou adorace. Následuje svátostné požehnání. Je přítomno hodně lidí, kteří nepatří k této farnosti. V tomto kraji je skupina, vzniklá v Medjugorje, která pokračuje v modlitbách každé pondělí večer, nejprve doma, a pak v kostele: teď se tato skupina velice rozrostla. Potom vznikla další skupina, která se schází ve středu a v sobotu. Nutno upozornit na jednu věc: zasvětili jsme farnost Neposkvrněnému Srdci P. Marie loni 27. listopadu (zázračná medaílka): za devět týdnů, 2. února, se to stalo...

Nyní jsme v nové fázi, kdy se lid musí živit duchovně. Zde chtěl Pán Bůh udělat něco, co velmi přesahuje slzy P. Marie, co se týká církve, speciálně církve v příštím tisíciletí. Pán Bůh chce obnovit všechno, i ve smyslu fyzickém.

Opravdu se udála uzdravení? „Biskup má zprávy o více případech tělesných uzdravení - odpovídá Don Pablo - ale jsou zde ne bezvýznamná uzdravení duchovní. Ve Svatém týdnu 108 Svědků Jehovových opustilo sektu i se svým vůdcem; také jeden budhista. Rozdělené rodiny se znovu spojily před P. Marií. Mladí, kteří se vzdálili od Boha, opět našli víru. Ovšem není tu paradox? Panna Maria - jako Ježíš - je *znaméním, kterému bude odpíráno*. Proti Božímu působení a proti autentickým skutkům víry se peklo bouří. Máme o tom důkazy, neboť jsme se stali předmětem výsměchu a politování z řad církevních i necírkevních; všemi způsoby se snažili zabránit, abychom se utvrdili v pravdě a otevřeli novému zdroji milosti. Mnoho lidí nám blízkých se pohoršilo a zmizelo, ale naproti tomu se mnoho vzdálených a prostých přiblížilo, aby „*vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí*“ (Lk 2,35). Panna Maria dělá všechno v tichosti, ale to, co dělá, je poznamenáno křížem a kontradikcí.“

Eco di M.

Zvláštní postavení mezi církevními učiteli vzhledem k jejich významu pro teologickou vědu měl kromě sv. Augustina, Ambrože, Jana Zlatoústého i svatý JERONÝM. Velké zásluhy si získal překladem Písma svatého z původních hebrejských a řeckých textů do latiny.

Když před 1575 lety, dne 30. září roku 420 zemřel, zanechal po sobě spoustu cenného materiálu k Písmu, celý souhrn hlubokých komentářů a úplný věroučný poklad, z něhož pak čerpaly všechny následné generace na bohovědných učilištích, v misiích a také když bylo třeba překonávat v církvi nějakou krizi. Skvělou formou vyniká jeho 148 listů, k které mu sjednaly název „křesťanský Ciceron“, polemické spisy, kázání a bohatá korespondence, která přispívá k poznání tehdejší doby. Do latiny přeložil též Eusebiovu Kroniku z palestinské Kaisareie, kterou přepracoval a doplnil údaji z římských dějin. Napsal také první dějiny křesťanské literatury, jež nazval „O vynikajících mužích“.

Jeronym (Hieronimus), latinský církevní spisovatel a učitel, pocházel z dalmatského Stridonu. Rodiče byli zámožní a dali synu nejlepší vzdělání. Začal studovat nejprve ve svém rodišti a potom v Římě a Trevíru filozofii, literaturu, gramatiku a rétoriku. Zamiloval si tam latinské klasické spisovatele a okouzil ho velkoměstský život. Ještě po mnoha letech ho rušily vzpomínky na dřívější lehkovážné počínání a musel tvrdě bojovat, aby je odehnal. Přísnou osobní sebekázní, modlitbami, pilnou prací, postem a kajícími skutky statečně čelil zlu v sobě i kolem sebe.

Pro zasvěcení se bohu a Církvi se rozhodl na slavné škole v Trevíru. Navštívil pak několik proslulých poustevníků v Egyptě, aby se od nich naučil odříkavému životu. Nakonec se sám odebral na

poušť Chalcis, kam s sebou vzal jen náboženské a poučné knížky. Více než tříletá samota příznivě působila k rozjímání a dalšímu studiu. Dobře se naučil hebrejsky, aramejsky a hlouběji se zabýval náboženstvím.

Později byl povolán do Říma, aby jako církevní znalec se vyjadřoval k některým teologickým a exegetickým otázkám. Všechny udivoval svou mimořádnou učeností a papež Damas mu svěřoval ty nejdůležitější úkoly. Po vysvěcení na kněze se stal jeho tajemníkem. Ve třiceti letech byl již jmenován kardinálem presbyterem římské církve. Po smrti papeže ho někteří dokonce navrhovali za vhodného nástupce. On odmítal, neboť znovu toužil po samotě, meditacích a studiu daleko od světa. Byl nemilosrdný sám k sobě v kajících skutcích a byl také rozhodný v boji proti různým náboženským bludům. Proto se mu dostalo názvu „Dalmatský lev“.

V roce 386 se ocitl v Palestině, kde v betlémské jeskyni, blízko místa Kristova narození vedl svůj asketický život. Navštěvoval místa, kde Ježíš působil a snažil se náležitě poznat prostředí bible. Brzy shromáždil kolem sebe mnoho svých žáků a společně s nimi vybudoval klášter, který se stal studovnou učenců.

Svatý Jeronym zemřel po 34 letech svého betlémského působení jako vzor mnišského života, věnovaného rozjímání a vědecké práci. Je považován za nejsečtějšího a nejvzdělanějšího církevního otce. Bývá zobrazován v jeskyni s knihou v ruce a lvem u svých nohou. Přítomnost lva vysvětluje legenda, podle níž kulhající lev přichází do kláštera k hrůze všech řeholníků. Ihned se rozprchnou, pouze Jeronym se raněného zvířete ujme a ošetří mu rány. Lev se stává jeho přítelem a klášteru prokáže mnohé služby.

Stanislav Zeman

„V boji, do kterého vás volám, moji přemilí synové, budete zvlášť podporováni a chráněni anděly světla.“

Jsem královna andělů.

Na můj rozkaz shromažďují se ve všech částech světa ti, které volám do svého velkého vítězného šiku.

V boji mezi Ženou oděnou sluncem a Rudým drakem nejdůležitější úkol mají vykonat andělé. Proto se musíte dát učenlivě od nich vést.

Andělé, archandělé a všechny nebeské zástupy jsou s vámi spojeni v tomto strašném boji proti drakovi a jeho přívržencům. Ochraňují vás proti osidlům satana a mnoha démonů, kteří nyní v každé části světa se utrhlí z řetězu a soptí vztekem a ničí.

Je to jejich hodina, ale doba, kterou mají k dispozici, je krátká a dny jejich triumfu jsou sečteny.

Proto vám kladou nebezpečné a strašné léčky a nemohli byste jim uniknout bez zvláštní pomoci svých andělů strážných.

Mnohokrát denně zasahují, aby vás zachránili před všemi záludnými manévry, které můj protivník Istivě proti vám podniká!

Proto vás zvu, abyste se stále více svěřovali andělům Páně.

Žijte ve světle jejich neviditelné, ale jisté a vzácné přítomnosti. Prosí za vás, doprovázejí vás, podpírají vás v únavě, těší vás v bolesti, bdí nad vaším odpočinkem, berou vás za ruku a mírně vás táhnou na cestu, kterou jsem vám připravila.

Proste své anděly strážné a strastiplné hodiny očisty prožijte v důvěře a vyrovnanosti.

V těchto okamžicích se skutečně nebe i země spojují v mimořádném společenství modlitby, lásky a činu pod vedením vaší nebeské Vojevůdkyně.“

ZÁSADNÍ VÝZNAM EUCHARISTICKÉ ZBOŽNOSTI PRO OBNOVU CÍRKVE

Náš velký dobrodinec, arcibiskup Dr. Karel Braun z Bamberka, ještě jako biskup v Eichstättu zaplatil za nás více než polovinu faktury za snášecí stroj pro SVĚTLO (10.000 DEM). Dostali jsme nyní text jeho promluvy v benediktinském opatství Weingarten v bazilice, kde se uctívá relikviář s Nejdražší Krví.

ně, i Beránkoví, dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!...A čtyřicet starců padlo na kolena a klaněli se“ (Zjev. 5,1-14).

Klanění se Bohu je cílem veškerého stvoření a dějin světa. Uctívání Boha - nestalo se to pro mnohé něčím cizím? V době, která je víc než kdy jindy sekularizovaná, zaměřená jen na tento svět?

Moderní člověk bez Boha

V krátkozraké důvěře ve vědu, technický pokrok a hmotné statky staví moderní člověk

„město bez Boha“ (H. Knox). Pídí se po tom, co je dosažitelné a pozemské, ale už sotva po tom, co přichází shůry. Konec konců holduje hlavní zásadě materialismu: „Spokoj se s tímto viditelným světem. Je to jediná skutečnost. Tady najdeš své naplnění. Všechno ostatní je iluze, „farářské žvásty“, opium lidstva, mýtus.“

Ale tento materialismus, východního stejně jako západního ražení je - jak se znovu každý den přesvědčujeme - živnou půdou násilí a teroru, nespravedlnosti a nelidskosti, sobecké hamižnosti a všech forem zvrácenosti. Člověk konce 20. století tak stále víc zakouší nebezpečné následky

materialistické nadutosti. Pro generaci, která si chce vlastní silou vynutit štěstí, nastala chvíle pravdy a rozhodování. Jsme na rozcestí mezi žalostnou nabídkou materiálního, čistě pozemského a pomíjivého, a zaslíbením Božího Ducha.

Hledání duchovní dimenze

Mnohé naznačuje, že světonázorové klima se začíná měnit. Mnozí začínají přemýšlet. Právě mladí lidé jsou zklamáni naší permisivní a konsumně zaměřenou společností. Hledají něco úplně jiného, jsou otevření pro něco většího, pro dimenzi transcendentna. Tuší, že existuje něco víc než omezený horizont našeho světa, přejí si, aby život byl nesen zakoušením větší skutečnosti. Poznávají: Nemohu prostě jen tak vegetovat jako pták v kleci, pes na dvoře nebo kráva na louce. Nemohu se jen plahočit a pracovat, abych nashromáždil víc majetku, aby se za pár let měli dědici o co hádat. Nesmím se potácet od požitku k požitku, abych byl na konci nenaplněný. Poznávám, že nejsem krtek, který se celý život prohrabává temnými chodbami každodennosti, krtek, který se živí jen odpadky pod tíží země, krtek, který jen na pár okamžiků vyleze na světlo a na slunko, ale pak rychle zmizí a pokračuje ve svém obvyklém „krtčím životě“.

A tento „krtčí život“, toto materialistické otroctví naší doby, nepřekoná politika, věda a technika - jsou to sice prostředky, které nám usnadňují život, ale zůstávají omezeny na tento svět. Jediným východiskem je brát vážně duchovní stránku své existence, skutečnost, která převyšuje všechno hmotné; skutečnost Boha, kterému jsme dlužni úctu a lásku.

Nebeská liturgie

Kdykoli čtu knihu Zjevení (5, 1-14) a nechávám na sebe působit úžasný obraz nebeské liturgie, vždy znovu mě uchvacuje. Zástupy andělů a svatých, čtyřicet starců a čtyři bytosti dnem i nocí bez ustání zpívají Bohu chvalozpěv: „Svatý Pán Bůh, vládce všehomíra!“ Beránkovi - Ježíši Kristu zpívají nebeské zástupy: „Byl jsi obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha...A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: Tomu, jenž sedí na trů-

➤ Zkušenost lidské bezmocnosti

Milí přátelé, i ten domněle tak „osvícený“ dnešní člověk něco zbožňuje. Nepadá na kolena před Bohem, ale před zdánlivými a náhražkovými hodnotami. Materialismus našich dnů neodstranil zbožňování, jen je posunul - od Tvůrce ke tvoru, k dílu člověka.

Ale jak ohrožené je každé lidské dílo, což nám to úděsným způsobem neukázala havárie černobylského reaktoru? Nemělo by poznání toliké bezmocnosti dnešního člověka stlačit na kolena? Neměl by na základě poznání všech pozemských ubohostí uznat Boha jako Pána a vrátit se k uctívání Boha?

Co je v této naší dnešní situaci podstatné, to je poznání skutečné malosti a skutečné velikosti člověka. Dnešní člověk musí přestat zbožňovat sebe sama, musí dostat odvalu přiznat si, že je tvorem, dívat se na sebe jako na tvora, který za smysl, míru a sílu svého bytí nevděčí sobě, ale Tvůrci. Člověk našich dnů se zároveň musí učit věřit, že jeho Stvořitel ho miluje, přijímá ho a nese ho svou silou, člověk musí uznat, že odpovídajícím postojem vůči Tvůrci je úcta a nesmírná láska.

Zaměření církve na člověka

A přece: klanět se Bohu, není to dnes výjimkou i mezi křesťany? Nemluvíme občas víc o boji proti tomu či onomu zlu ve světě, než například o urážení Boha svými hříchy, než o posvěcení jednotlivce a celého společenství?

Od jisté doby se mluví o „antropologickém“ obratu církve, o zaměření především na člověka. A mnozí skutečně přiznávají církvi právo na existenci jen tehdy, když se zasazuje za vytváření lidsky důstojných poměrů na zemi. Pak není divu, že křesťanství mnohých se vyčerpává vztahem k bližnímu, charitativní, sociální nebo politickou aktivitou. Sloužit bližním - říká se - znamená sloužit Bohu, mluvit s bližním je modlitba, přiblížit se člověku znamená přiblížit se Bohu.

To je při správném chápá-

ní jistě pravda. Služba bližním a světu ke křesťanství bytostně patří. Je znamením naděje, jestliže právě i mladí křesťané tváří v tvář do nebe volajícím nespravedlnostem v celém světě žádají skutky, službu samaritána, který sestupuje ze sedla.

Ale při vši angažovanosti pro bližního musíme mít před očima zdroj a cíl lásky k bližnímu: Boha! Zajisté je Ježíš „člověkem pro druhé“. Ale to není všechno! Jádrem Ježíšovy bytosti je Bůh! Dříve než Ježíšovo lidství pro jeho lidské bratry a sestry je tu jeho lidství pro Boha. A toto jeho lidství vůči Bohu je nesené modlitbou a chválou.

Jedno ruské přísloví nás vybízí k zamyšlení. Říká: „Nikde není víc lidskosti než tam, kde je uctíván Bůh“. Ano, ruce, které se vztahují k Bohu, se budou obracet i k bližnímu. Kolena, která se sklánějí před Bohem, se sklánějí i k bližním. Srdce toho, který vzývá Boha, tluče i pro jeho tvory.

Edita Steinová, židovská konvertitka a mučednice nacistického režimu, naznačuje tuto pravdu, když píše: „Já dokonce věřím: čím víc je člověk vtahován do Boha, tím víc musí v tomto smyslu i „vycházet ze sebe“, to znamená jít do světa, aby do něho vnášel božský život.“

Benediktinská přednost modlitbě

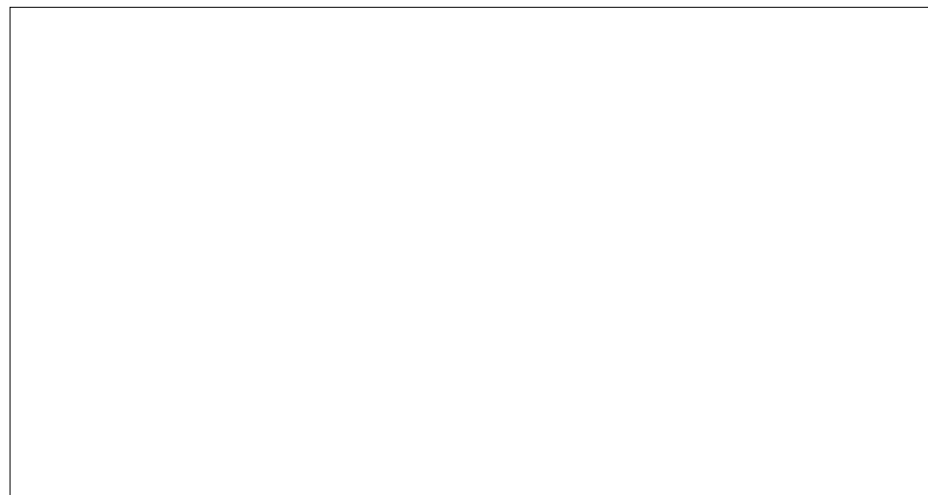
Weingarten se svým klášteřem jako místo plodného be-

nediktinského působení po dobu víc než 800 let dokazuje, že křesťan neklečí na kolenu, aby přitom nechával svět pustnout, ale že křesťan je na kolenu před Bohem, protože ví, že z modliby mohou vyrůst opravdové plody; protože ví, že přiblížení k Bohu je předpokladem přiblížení se k člověku; protože ví, že ztráta vztahu k bližnímu probíhá paralelně se ztrátou spojení s Bohem; protože ví, že musíme hledat Boha, abychom našli člověka.

Nevíme, co přijde: globální otrava životního prostředí, nebo zachování života, válka nebo mír, chaos nebo nový řád. Ale jedno víme: je čas probudit se a uskutečňovat své křesťanství v jeho plném a pravém smyslu.

Sv. Benedikt, duchovní otec společenství mnichů ve Weingarten, může i nám dnes ukázat, co je autentické křesťanství: „Nic nesmí být přednější než chvála Boží!“ - „Ora et labora!“ - Modli se **a potom** pracuj! Zakotvení v Bohu modlitbou a z toho vycházející skutky pro bližního. Křesťanský Západ se utvářel právě na tomto základě sv. Benedikta. Z něho vyrostl k náboženské, duchovní a kulturní velikosti. Má-li být Evropa zachráněna, pak v neposlední řadě návratem k této benediktinské mravní zásadě.

*Mons. Dr. K. Braun
přel. Marie Mrázková*



Benediktinský klášter ve Weingarten

Pokračujeme ve vyprávění sv. Jana Boska o jeho žáku:

S častým přijímáním svátostí snoubila se u Michala živá víra a příkladné chování při všech pobožnostech. O rekreaci se podobal rozdováděnému koni. V kostele to s ním zpočátku šilo, nevěděl, jak a kam se obrátit, po trošce však dokázal být tak soustředěný, že mohl být vzorem každému, i horlivému křesťanovi. Vždycky se řádně připravoval na sv. zpověď. U zpovědnice rád ustoupil a dal přednost jiným. Sám soustředěně a trpělivě čekal, aby se mohl pohodlně připravit. Někdy jej bylo vídat, jak čtyři až pět hodin nehnutě a usebraně klečí na holé podlaze, aby se dočkal chvíle, kdy bude moci pohodlně k zpovědníkovi. Jeden z jeho přátel se ho pokoušel následovat, ale již po hodinovém klečení padl bezvládně k zemi a již se nepokoušel následovat přítele v takovém sebezapírání. Mohlo by se to zdát při jeho věku neuvěřitelné, kdyby pisatel těchto řádků nebyl očitým svědkem. Michal pozorně naslouchal, když se vyprávělo, jak se připravoval na přijetí svátostí Dominik Savio, a snažil se všemožně ho následovat.

Když přišel do našeho domu, pobyt v kostele mu byl nesnesitelný, o několik měsíců později mu každá sebedelší pobožnost působila nesmírné potěšení. „Co snášíme v kostele,“ říkával, „snášíme pro Boha, a co snášíme pro Boha, není nikdy nadarmo.“

Jednoho dne bylo dáno znamení ke mši svaté. Spolužák jej pobízel, aby dohrál partii. - „Budiž,“ odpověděl Magone, „zaplatíš-li tolik, co Bůh.“ Na ta slova se druhý odmlčel a šel s ním do kostela.

Jindy zase jiný pravil: „Nenudíš se, když bohoslužby trvají tak dlouho?“ - „Ale přáteli,“ odpověděl tázaný, „tys ještě takový, jaký jsem byl kdysi já. Nevíš, že kostel je dům Boží? Čím déle zůstáváme

zbožně v jeho domě na zemi, tím větší je naděje, že s ním budeme jednou věčně v jeho vítězné Církvi v nebi. Jestliže vytrvalým užíváním něčeho nabývá se práv časných, proč bychom si tak nezískali práva duchovní? Když tady na zemi setrváme v kostele Bohu zasvěceném, nabýváme nárok na vstup do nebe.“

Po obvyklém poděkování po sv. zpovědi a sv. přijímání a po obřadech zdržel se obvykle před oltářem Nejsvětější Svátosti nebo nejblah. Panny Marie. Přitom byl tak pohroužen a usebrán, že se zdálo, že je úplně necitelný vůči vnějšímu světu. Někdy o něj kamarádi zavadili, když vycházeli z kostela, klopytli o jeho nohy nebo na ně stoupli, on však zůstal, jako by se nic nestalo, a klidně pokračoval v modlitbě nebo v rozjímání.

Posvěcených předmětů si zvláště vážil. Medailky, křížky, obrázky těšily se u něho zvláštní úctě. Slyšel-li za rekreace, že se podává sv. přijímání, koná nějaká pobožnost nebo nábožně zpívá ať již v kostele nebo mimo kostel, hned nechal hry a pospíšil si na posvátné obřady či pobožnosti.

Obzvláště miloval zpěv; protože měl jasný a příjemný hlas, cvičil se ve zpěvu a hudbě. Za krátký čas tak pokročil, že mohl již účinkovat při veřejných a slavnostních vystoupeních. Často ujišťoval, ba napsal, že by ani ústa neotevřel, kdyby to nebylo k větší cti a slávě Boží. - „Bohužel,“ říkával, „můj jazyk nečinil dřívě to, co měl. Kéž bych aspoň mohl odčinit svou minulost.“ Na lístku mezi jeho předsevzetími je psáno: „Můj Bože, raději ať mi jazyk v ústech uschne, než abych vyslovil slůvko, které by se ti nelíbilo.“

V roce 1858 o vánoční nověně zpíval v Turíně v jednom klášteře. Jednou večer chválili mu přátelé jeho úspěch z toho dne. Michal zmaten a zarmoucen se vzdálil. Když se ho potom tázali po příčině, s pláčem odpověděl: „Zpíval jsem nadarmo, protože jsem

měl zalíbení ve svém zpěvu, a tak jsem ztratil polovici zásluh. A teď ta chvála k tomu mě obrala o druhou polovici zásluh, takže mi nezůstalo nic než únava.“

Přesnost v plnění povinností

Jeho ohnivá povaha, bujná fantazie a citlivé srdce přirozeně vedly k živosti a na pohled k rozpustilosti. Dovedl se však ovládat a bylo-li třeba, poručit si. Rekreace, jak bylo řečeno, plně využil. Celý dvůr tohoto domu udupal svýma nohama náš Magone. Nebylo hry, v níž by nevynikal. Jakmile však zaznělo znamení ke studiu, do školy, k odpočinku, ke stolu, do kostela, nechal všeho a běžel za svou povinností. Jaká podívaná! Vidět toho, který byl duší zábav a všechny dovedl rozhýbat, jak se jako stroj první nesl tam, kam jej volala povinnost.

Co se týče studentských povinností, považují za nejlepší uvést částečně svědectví rozšafného profesora, kněze Jana Francesie, který ho v těch letech učil: „S radostí,“ píše, „vydávám svědectví o ctnostech svého milého žáka Michala Magone. Byl pod mým vedením po školní rok 1857 a část r. 1858/59. Pokud vím, neudálo se nic zvláštního v prvním roce. Choval se stále pěkně. Příčinlivostí a úsilím v jednom roce udělal dvě třídy gymnazijní, pročež byl po zásluze na konci roku připuštěn do třetí třídy. To postačí, abychom poznali, že jeho nadání nebylo obyčejné. Nepamatuji se, že bych jej musel kdy napomenout pro nepozornost, naopak, při své živosti byl ve škole vždy nejpokojnější, třeba o rekreaci skvěle uplatňoval svou živost. Víím, že uzavřel přátelství s nejlepšími spolužáky a snažil se je v dobrém následovat.“

Druhý rok (58-59) jsem shledal kolem sebe pěkný kroužek veselých hochů. Všichni si jednomyslně umínili, že nebudou ztrácet ani minutku času, ale využijí každé příležitosti k pokroku ve vědě. Mezi nimi byl na prvním místě Michal. K mému velkému překvapení se úplně změnil

☉ jak tělesně, tak duševně. V jeho tváři se obrazil neobyčejná vážnost spojená s přísným vzezřením. Dalo se z toho usuzovat, že jeho srdce bije pod dojmy vážných myšlenek. Myslím, že tato změna vyplývala z předsevzetí úplně se oddat zbožnosti. V tom ohledu mohl být dán jiným za vzor. Zdá se mi, jako bych tě ještě dnes viděl, jak pozorně nasloucháš výkladu učitele, chabého žáka tvých ctností! Zdálo se, že úplně svlékl starého člověka. Kdo jej viděl, jak pilně koná své povinnosti, bez jakékoli roztržitosti tak doce-la přirozeně jeho věku, vzpomněl by si na Dantova slova: „Pod kaštanovými vlasy šedivý rozum.“

Vzpomínám si, jak jsem chtěl kdysi vyzkoušet jeho pozornost a chápavost. Skandoval jsem jeden latinský verš a žádal jsem Michala, aby jej opakoval.

„To sotva dovedu,“ odpověděl skromně.

„Poslyšme tedy to sotva,“ pravil jsem.

A on vám přednesl verš úplně bez chyby k úžasu všech. Jeho výkon byl odměněn dlouhotrvajícím potleskem spolužáků. Od té doby slova „to sotva“ dovedu se stala ve třídě příslovečnými a vždy označovala žáka zvláštní pozornosti a vynikajících schopností.“ Potud jeho učitel.

Těž v plnění ostatních povinností byl Magone vzorem. Ředitel ústavu často zdůrazňoval, že každý okamžik je poklad. Magone si pak opakoval při každé příležitosti, že kdo ztrácí čas, ztrácí poklad. - Pod dojmem této myšlenky se snažil podle svých sil využít každé chvíle. Mám před sebou jeho týdenní známky z píle a z chování. Z počátku bylo jeho chování průměrné, později dobré, pak skoro velmi dobré. Po třech měsících velmi dobré. Tak tomu bylo ve všem, po celý ten čas, co prožil v tomto domě.

O velikonocích r. 1858 konal duchovní cvičení k velkému povzbuzení svých spolužáků a k potěše svého srdce. Využil příležitosti a vykonal si generální zpověď a napsal si mnohá předsevzetí, podle nichž se chtěl v budoucnu ří-

dit. Mezi jiným chtěl též učinit slib, že neztratí ani okamžik volného času, to mu však nebylo dovoleno.

„Tak mně aspoň dovoďte,“ osmělil se prosit, „abych slíbil Pánu Bohu, že se budu vždy velmi dobře chovat.“

„To můžeš přislíbit, ale ne jako slib,“ odpověděl mu ředitel.

Opatřil si sešitek a již přede- dem si do něho zapisoval známky z chování, které chtěl dostat den co den. Napsal:

„S Boží pomocí a s pomocí Panny Marie chci se chovat: v neděli: velmi dobře, v pondělí: velmi dobře, v úterý: velmi dobře atd.“

Každé ráno první jeho myšlenkou bylo nehlédnout do sešitu a přes den si víckrát přečetl a obnovil slib, že se chce chovat velmi dobře. Jestliže se dopustil, podle svého mínění, nějakého poklesku, sám se trestal dobrovolným pokáním, a to že buď zkrátil rekreaci, nebo se zřekl toho, co mu zvlášť chutnalo, nebo se něco pomodlil a podobně.

Tento sešit našli po jeho smrti jeho kamarádi a nemálo je povzbudila svatá vynalézavost jejich spolužáka.

Magone chtěl všechno velmi dobré. Bylo-li dáno znamení, hned skončil hru, přerušil každý rozhovor jakoby uťal, odložil pero uprostřed řádku a pospíchal tam, kam jej povinnost volala.

„Je pravda,“ často říkával, „že jednám dobře, dodělám-li to, co mám v práci, ale necítím uspokojení, ba naopak, je mně toho líto. Větší radost mám z přesného plnění povinností, jak jdou za sebou podle vůle představených nebo na hlas ústavního zvonku.“

Přesné plnění povinností mu nepřekáželo v prokazování úsluh, k nimž navádí zdvořilost a láska. Rád se nabídl, že napíše dopis, jestliže to někdo potřeboval. Čistil jiným šaty, zametal, stlal lůžka, posluhoval u stolu. Rád ustoupil druhému, vyučoval též jiné v náboženství a zpěvu, vyložil těžkosti v učení, k tomu všemu se velice rád propůjčil, kdykoli se naskytla příležitost.

Sv. Jan Bosko

(Pokračování příště)

1. října - sv. Terezie od Dítěte Ježí-
še

„V SRDCI CÍRKVE BUDU LÁSKOU“

Navzdory mé maličkosti cítím potřebu, touhu uskutečnit pro tebe, Ježíši, všechny nejhřdnější činy... Chtěla bych běžet světem, kázat tvé jméno a zasazovat do nevěrné země tvůj slavný kříž; ale můj Miláčku, jediná misie by mi nestačila, chtěla bych v tomtéž čase zvěstovat evangelium v 5 částech světa a až na nejzazších ostrovech. Chtěla bych být misionářem nejenom po několik let, ale chtěla bych jím být od stvoření světa až do konce věků.

Ó, můj Ježíši, co odpovíš na všechny mé bláhovosti? Je menší, bezmocnější duše než ta moje? Avšak pro mou slabost se ti zalíbilo, Pane, splnit má dětská přání, a ty chceš dnes splnit jiné touhy, větší než svět.

Na počátku, když mi mé touhy způsobovaly skutečné mučednictví, otevřela jsem list sv. Pavla, abych tam hledala nějakou odpověď. 12. a 13. kapitola prvního listu ke Korintským mi padla do očí. Četla jsem tam, že všichni nemohou být apoštolové, prorocy, učitelé atd... Aniž jsem ztrácela odvahu, pokračovala jsem ve své četbě a ulehčila mi tato věta: „Horlete o dary lepší!“ A ještě mnohem vznešenější cestu vám ukazují (1 Kor 12,31). A apoštol vysvětluje, jak nejdokonalejší dary jsou bez lásky ničím. Že láska je nejvzneše- nější cestou, která vede bezpečně k Bohu.

Konečně jsem našla pokoj. Když jsem pohlížela na tajemné tělo církve, nepoznávala jsem se v žádném, z údů, popisovaných sv. Pavlem, nebo spíše jsem se chtěla poznat ve všech. Láska mi dala klíč mého povolání. Pochopila jsem: že církev má srdce a že to srdce hoří láskou. Chápu, že jediné láska působila na údy církve, a že kdyby láska pohasla, apoštolové by přestali hlásat evangelium, učená by přestali prolétat svou krev. Pochopila jsem, že láska zahrnuje v sobě všechna povolání, že láska je vše, že objímá všechny doby a všechny místa; jedním slo- vem je věčná.

Tedy v přemíře závatné rado- sti jsem zvolala: „Ó Ježíši, má lás- ko, mé povolání, konečně jsem je našla, mé povolání je láska. Ano, našla jsem své místo v círk- vi a toto místo jsi mi, ó můj Bože, daroval Ty. V srdci církve, má Mat- ko, budu láskou; tak budu všim, tak se uskuteční můj sen.“

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

JAK UMÍRÁ SVĚTICE

20. května

Říkají mi, že budu mít ze smrti strach. To je docela možné. Není tu nikdo, kdo by více než já nedůvěřoval svým pocitům. Nikdy se nespolehám na vlastní myšlenky; vím, jak jsem slabá; chci se jen těšit z pocitu, který mi Pán Bůh nyní dává. Vždycky bude dost času, abych trpěla pocitem opačným.

27. května

Vždycky vidím na věcech tu lepší stránku. Jsou lidé, kteří berou všechno tak, aby si způsobili co nejvíc bolesti. U mne je tomu naopak. Nemám-li dočista nic než utrpení, je-li nebe tak temné, že nevidím žádné světélko, dobrá, budu se tedy radovat z toho...

4. června

Toužila jsem po utrpení a jsem vyslyšena. Již několik dní jsem mnoho trpěla. Jednoho rána jsem po přijímání pocítila při díkůvzdání něco jako smrtelné úzkosti... a to bez jakékoli útěchy!

5. června

Kdybyste mě jednou ráno našli mrtvou, nermuťte se: to si pro mne prostě přišel Pán Bůh jako hodný tatínek. Je to jistě velká milost, když člověk může přijímat svátosti; ale když to Pán Bůh nedovoluje, i tak je dobře: všechno je milost.

4. července

Náš Pán umřel v úzkostech na kříži, a přece to byla ta nejslavnější smrt z lásky. Tu jedinou jsme viděli, neviděli jsme smrt svaté Panny. Zemřít z lásky, to neznamená zemřít ve vytržení mysli. Přiznám se vám otevřeně, že se mi zdá, jako bych právě toto nyní zakoušela.

11. září

Obávám se, že jsem ze smrti měla strach... Ale toho, co přijde potom, jsem se nebála, to jistě ne! A života nelituji, och ne. Říkám si jenom: co to je, to tajemné loučení duše a těla? Bylo to poprvé, co jsem to zakusila, ale

hned jsem se odevzdala Pánu Bohu.

30. září

Ó moje Matko, uveďte mě rychle k svaté Panně, jsem děcko, které už nemůže dál!... Připravte mne, abych dobře umřela.

Všecko, co jsem napsala o své touze po utrpení, och, jak je to přece jen pravdivé!

A nelituji, že jsem se vydala Lásce.

Ó ne, nelituji toho, naopak!

O něco později:

Nikdy bych nevěřila, že je možno tolik trpět! Nikdy! Nikdy! Dovedu si to vysvětlit jen tím, že jsem měla tak horoucí touhu po spáse duší.

Modlitba: Své království, Bože, připravuješ pokorným a maličkým. Učiň, ať s důvěrou jdeme cestou svaté Terezie, abychom na její přímlovu spatřili tvou věčnou slávu.

Sv. Terezie Ježíškova

SESTRA EMANUELA PÍŠE...

Medžugorje, 15.9.1995

Pochválen buď Ježíš!

— Vicka se vrátila nadšená z Říma, kde byla se sirotky. Bazilika sv. Petra byla zvlášť rezervovaná pro jejich setkání s papežem. Řekla mi: „Byl méně unaven než v březnu. Všem nám požehnal a já jsem mu mohla vyložit dopodrobna toto dílo pro sirotky. Vzal můj obličej do svých rukou a dlouze mi hladil tváře, s velmi krásným úsměvem“ (a Vicka mi předvedla papeže!).

Neudělal žádná velká prohlášení, o nichž by se dalo referovat, ale vše se odehrálo na úrovni srdcí, šťastných setkat se a vnímat, jak velice se podílejí na jedněch a těchž skutečnostech.

— Svátek Povýšení sv. Kříže přitáhl na Křiževac veliké davy. Jako ve Fatimě lidé přicházejí mnohdy ze svých vesnic pěšky, neboť Kristův kříž je v tomto kraji velmi uctíván. Pro nás je to příklad, a „cizí“ poutníci odjeli hluboce dojata, když viděli v lidu takovou víru. Představte si tisí-

ce chorvatských mužů, žen a dětí, sbíhajících se jako jedno srdce k témuž bodu - ke kříži jejich Spasitele. V roce 1984 jim Gospa řekla: „Kříž byl v Božím plánu, když jste ho postavili“ (r. 1933); a často prosila, abychom se chodili modlit k patě kříže.

V předvečer svátku nás letos všechny pozvala ke svému zjevení večer, s Vickou (Ivan je pryč), a zůstala s námi 18 minut! Její doporučení bylo velmi konkrétní: „Drahé děti, zvu vás k modlitbě radostných tajemství před křížem, na mé úmysly, ve vaší rodině nebo komunitě.“

— Minulý měsíc byl několik dní v Medžugorje velký římský exorcista a přítel Sv. otce, Mgr. Emmanuel Milingo. Jeho svědectví bylo velmi zajímavé, vždyť mnoho lidí trpí dábelským týráním. Na otázku: „V čem podle vašeho názoru spočívá největší satanova práce v dnešním světě?“ odpověděl: „Během těch 23 let mého působení se mi ze strany satana jeví nejjasněji ničení rodiny. V Austrálii jsem viděl lidi organizované jako satanovy zbožňovatele na vlastní oči!

V Evropě, kde je ještě víc organizací, které chtějí rozbít manželství, je to horší. Jděte do parlamentů: Kdo respektuje manželství? Zákony jdou proti manželství.“

Mgr. Milingo nazývá svatou Pannu „nejmocnějším exorcistou světa“, kterého ustanovil sám Bůh. Je vícero prostředků, kterými je možno osvobodit osoby, týrané demony, nebo jim ulehčit. Laikům doporučuje jít s tou osobou do kostela, před požehnanou sochu P. Marie (opravdu požehnanou, podle církevního ritu) a tam se s ním modlit růženec. Přitom často viděl, jak mocná byla Matka Boží k přemožení satana v srdcích.

Také má zkušenosti s modlitbami před vystavenou Nejsv. Svátostí. Přivede se tam týraná osoba a vyzve se, aby se dívala na Ježíše v Eucharistii. Ta na začátku nechce a je neklidná. Zavře oči. Ale dívá-li se na Ježíše, bude zachráněna. - Bylo by ještě mnoho co říct...

Drahá Gospo, zůstáváme ve Tvém objetí!

Sr. Emanuela

RADOSTNÁ TAJEMSTVÍ

1. Panna Maria počala z Ducha svatého

V okamžiku, kdy zastíněna světlem Ducha jsem řekla své „ANO“ vůli Páně, druhá Osoba Nejsvětější Trojice sestoupila do mého nejčistšího lůna v očekávání mé mateřské spolupráce, aby měla ode mne svou lidskou přirozenost, a tak se mohla stát též člověkem v Božské Osobě mého Syna Ježíše...Bůh mohl volit mnohé jiné cesty, aby k nám přišel: chtěl zvolit mou; proto se teď tato cesta stala nutnou pro vás, abyste přišli k Bohu. Synové, první věc, kterou od vás žádám, je vaše bezpodmínečné „ANO“. A to říkáte svým zasvěcením mému Neposkvrněnému Srdci. Potom vás žádám, abyste se mi svěřili s naprostou důvěrou a s největší oddaností. Vaše „ANO“ a vaše úplná pohotovost umožní vaší Matce jednat.

(25.3.1976)

2. Panna Maria navštívila Alžbětu

Služba lásky.

Učte se od Ježíše milovat. I vy si uvažte zástěru, abyste mohli pokleknout ke službě bližnímu. Necht' vaším kněžským posláním je služba lásky pro všechny. Dovolte, aby ve vás sám Ježíš byl předmětem lásky. Chudým dejte jeho bohatství; bohatým jeho chudobu; nemocným jeho zdraví; hříšníkům jeho spásu; umírajícím jeho ráj; vyhladovělým jeho Tělo; žíznícím jeho Krev; slabým jeho oporu; maličkým jeho ochranu; všem jeho božské pohlazení.

(8.4.1993)

3. Panna Maria porodila Ježíše v Betlémě

Znovu se mnou prožijte ty chvíle úzkosti a bolestiplné starosti, když byl můj snoubenec odmítán při každé prosbě o přístřeší pro onu noc. Bolest a starost ne kvůli nám dvěma, ale kvůli mému Synu Ježíšovi, který se měl narodit. Každé odmítnutí, kterého se dostalo

nám, bylo odmítnutí Jeho. Vícekrát onoho dne jakoby klepal na dveře mého Srdce: nadešla chvíle jeho narození a já, Panna, měla jsem ho jako Matka darovat celému lidstvu. Ale lidstvo nemělo místa, aby jej přijalo. Každé dveře, které se zavíraly, otvíraly novou ránu v mém Srdci, které se stále více otvíralo, aby zrodilo mého Syna Ježíše v lásce a bolesti - v takové bolesti.

(24.12.1974)

4. Panna Maria obětovala Ježíše v chrámě

Dnes vás všechny shromažďuji na oltáři svého Neposkvrněného Srdce, přemilí synové, rozptýlení ve všech částech světa, a nesu vás s radostí a láskou do chrámu Páně. Zde budete obětováni jeho slávě. Zde budete obětováni ke spáse všech. Jak dlouho jsem vás již volala, abyste odpověděli na můj plán lásky. V době, v níž jsou lidská srdce uzavřena ledem bezuzdného sobectví, nenávisti, násilí a neschopnosti milovat, chci prostřednictvím vašim dát zasvítit světlu své mateřské lásky. Vy, moje děti, budete mnou obětováni Pánu, abyste všude šířili toto světlo.

(2.2.1982)

5. Panna Maria našla Ježíše v chrámě

Nalézt Ježíše v chrámě.

Posláním, které vám svěřuji, je nést všude oheň lásky - lidstvu, které je vyprahlé egoismem, zatměné nenávistí, raněné násilím, ohrožené válkou. Vidíte, kolik mých ubohých dětí každý den padá pod tíhou této všeobecné neschopnosti milovat. Teď, když už nadešla velká zkouška, vyhledejte ve všech částech světa moje děti, které zbloudily, vezměte je do své kněžské náruče a všechny je přineste do bezpečného útočiště mého Neposkvrněného Srdce. Podpírejte slabé, povzbuzujte bázlivé, obraťte hříšníky, přiveďte do Otcova domu ty, kteří se vzdálili.

(1.7.1993)

BOLESTNÁ TAJEMSTVÍ

1. Pán Ježíš se pro nás krví potil

Vstupte s Ježíšem do Getseman.

Dejte se jím obejmout, abyste vychutnali celou tu agonii Srdce, které nejvíc milovalo a nejvíc se darovalo a které svírá všechno zlo, nenávisť i hřích světa. Toto Srdce tak potřebuje nyní povzbuzení a nenalézá je; hledá tři apoštoly, kteří jsou mu nejmilejší, a ti spí; hledá milované učedníky a ti jsou daleko; čeká gesto přítele a dostává polibek zrádce; čeká tvrzení lásky a za odpověď má zapření.

(16.4.1987)

2. Pán Ježíš byl pro nás bičován

Po tom, co celou noc strávil mezi urážkami a hanobením od členů a sluhů velerady, když den pokročil, Ježíš je přiveden před Piláta. Zde dochází ke druhému a ještě více ponižujícímu procesu. Před velkým davem, štvaným proti Němu; tváří v tvář náboženským předákům, kteří ho obviňují z rouhání a svatokrádeže, Ježíš, mírný jako beránek, který se němý nechává vést k porážce, ve vznešeném mlčení sleduje vývoj událostí. Pilát zbaběle podepisuje ortel smrti. Odevzdává Ježíše vojákům, aby byl zbičován. Jeho tělo se stalo jedinou živou a hlubokou ranou trhlin, které v jeho neposkvrněném těle vyrývají strašlivé římské důtky.

(29.3.1991)

3. Pán Ježíš byl pro nás trním korunován

Zde vás chci učít trpět.

Můj Syn Ježíš se stal Mužem bolesti. Už nemá podobu člověka. Je rozdrčen těžkým utrpením, krutým způsobem je roztloučen, potupen, ponížen. Trpí bez nářku: je tichý jako beránek. To je cesta, na kterou vás dnes volám: cesta na Kalvárii, a vy jí musíte jít ochotně a tiše. Nepokoušejte se uniknout zkoušce. Nedožebravejte se lid-

ských útěch. Vždycky najdete Srdce Matky, které vám pomůže říkat „ano“ vůli Otcově.

(8.4.1977)

4. Pán Ježíš pro nás nesl těžký kříž

Cesta kříže, moji synáčkové, je jediná cesta, kterou jsem vám ukázala, protože je to cesta, po níž šla první za Synem Ježíšem vaše Matka. Jděte po ní beze strachu, vždyť vás povedu za ruku a povzbudím svou mateřskou láskou. Jděte po ní se mnou, v mém mateřském Srdci: vedle svého kříže budete takto pociťovat přítomnost Matky, která vás bude těšit a bude vám pomáhat. Musíte jít touto cestou, protože jenom tak budete moci být ve všem podobni mému Synu Ježíšovi. Mou úlohou je učinit vás ve všem Jemu podobnými.

(28.3.1975)

5. Pán Ježíš byl pro nás ukřižován

Zde vás chci učít lásce.

Nikdo nemá větší cenu než ten, kdo dává život za ty, které miluje. Hleďte na mého Syna Ježíše, který umírá za vás na kříži. Umírá, protože dává život. Mé mateřské Srdce cítí, že umírá a je probodeno celou jeho strašnou agoníí. Moje mateřská láska se spojuje s jeho láskou k vám. Synové, učte se od nás stále milovat.

(8.4.1977)

SLAVNÁ TAJEMSTVÍ

1. Pán Ježíš vstal z mrtvých

Radujte se se mnou.

Ježíš, který zakusil nepochope-

ní, ústrky, trvalé odmítání ze strany náboženských autorit, zatímco byl stále více přijímán a následován nepatrnými, chudými a hříšníky, vstal z mrtvých.

Radujte se se mnou.

Ježíš, který byl zabit na kříži a položen do hrobu, vstal z mrtvých. Nejmilejší synové, radujte se se mnou v tento velikonoční den. Sdílejte se mnou nevypravitelnou radost, kterou zakoušelo mé Neposkvrněné Srdce, když jsem svýma očima, ještě zalitýma slzami, patřila na svého Syna Ježíše v božském jasu jeho oslaveného Těla.

V tom okamžiku se pro celé lidstvo bolest změnila v radost, temnota ve světlo, špatnost v triumf Božího milosrdenství.

(3.4.1988)

2. Pán Ježíš vstoupil do nebe

Vzkříšený Kristus je živý mezi vámi. Nebojte se, On řídí běh lidských dějin k uskutečnění vůle nebeského Otce a jeho velikého plánu spásy. Vzkříšený Kristus sedí nyní v nebi na svém trůně slávy po pravici Otce. Jemu je podřízeno všechno.

(26.3.1989)

3. Pán Ježíš seslal Ducha svatého

Duch svatý sestoupil v jeruzalémském večeřadle na apoštoly sjednocené se mnou v modlitbě a tak se uskutečnil zázrak prvních letnic. Tak jedině ve večeřadle mého Neposkvrněného Srdce, až do něj vstoupí celá Církev, stane se zázrak druhých letnic... Otevřete brány svých srdcí, abyste přijali veliký dar, který na vás sešle Otec se

Synem.

Duch Páně naplní zemi a změní svět. Duch Páně svým božským ohněm obnoví celou církev a přivede ji k dokonalosti, svatosti a svému jasu. Přemění lidská srdce a duše, a učiní je odvážnými svědky své božské lásky. Duch Páně připraví lidstvo na přijetí slavného Kristova království, aby všichni milovali a oslavovali Otce.

(7.6.1987)

4. Pán Ježíš vzal Pannu Marii do nebe s tělem a duší

Vy sami se tak stáváte odleskem lásky Ducha svatého. Když dnes hledíte na jas mého nanebevzatého oslaveného těla, zvu vás, abyste se vydali všichni na cestu Světla, kterou jsem vám vytyčila, a obětivali svůj život dokonalé oslavě Nejsvětější Trojice a dobře prožívali poslední časy tohoto druhého Adventu tak, abyste byli připraveni s lampami rozžatými přijmout Pána, jenž přichází.

(15.8.1990)

5. Pán Ježíš v nebi korunoval Pannu Marii

Jsem Královnou lásky.

Proto dnes zvu vás, kněze, a vaším prostřednictvím všechny věřící k zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci. Tak se mohu vpravdě ujmout vlastnictví vaší existence a učinit vás nástroji triumfu mého Neposkvrněného Srdce ve světě.

(22.8.1990)

(„Modrou knihu“ možno si vyžádat ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc)

MODLITBA - MEDITACE

Křesťanka
Vlasy bílé
ruce mozolnaté
rysy tváře poznamenané léty
dvě oči zářících
moudrostí a dobrotou.
Žena, která mnoho pracovala,
mnoho trpěla,
mnoho dala, mnoho milovala.
Manželka vzácná nad všechny

pro toho, kterému světila svůj
osud,
pro kterého se obětovala
mladá a šťastná - provždy.
Matka, která dala život
více než jednou
bez ohledu na sebe
bez toho, že by kdy uzavřela
své srdce.
Křesťanka
která uměla doufat,

jejíž silou byl Bůh
a která čerpala svou moudrost
ze své modlitební knížky.
Pane, dej nám hodně žen
a matek,
které jí budou podobné!
Ty, který jsi pramen života
a dokonalý vzor lásky.

Fidelité, březen 1986.

NĚMEČTÍ BISKUPOVÉ ODMÍTAJÍ TZV. „CÍRKEVNÍ PLEBISCIT“

Několik lidí v ČR (laiků i kněží) šilhá po sousedech a v tamním úpadku víry, který se projevil mj. i organizováním „lidového církevního hlasování“, vidí zřejmě cestu k nebi a rádi by viděli něco podobného u nás, jak jsme mohli zjistit z Křesťanského týdeníku v Radiožurnálu 12.8.1995. Jak se na to dívají němečtí biskupové, vysvítá též z krátké novinářské zprávy, kterou naše redakce dostala z Limburgu.

LIMBURG (DT/KNA). Plánovaná „lidové církevní hlasování“ iniciativy „My jsme církev“ vychází podle názoru biskupa z Limburgu, Mons. Kamphause, z falašného předpokladu. Je to mylný závěr, jestliže si někdo myslí, že napřed musí být všechno tip-top uvnitř církve, než se církev může zaměřit navenek, řekl Kamphaus v rozhlasovém interview, z něhož byly části vysílány v pondělí večer v televizním magazínu „Report“.

K lidovému hlasování řekl Kamphaus doslova: „**Považují to za úplně špatné.** Už zase jsou vnitrocírkevní otázky na prvním místě. A to je špatné. Všechno se točí kolem církve. Církev se točí kolem sebe samotné. Tak v reformě nepokročíme. V církvi musí být středem Bůh a ne ona sama. A kde je Bůh uprostřed, tam je uprostřed i člověk, a to ten druhý. Ne vnitrocírkevní malichernosti, ale příklon ke druhým lidem, především k těm, o které se nikdo nestará. Jsme na nejlepší cestě stát se církví úředníků, funkcionářů, která se všude přizpůsobí, chce dát každému za pravdu a nikoho nechce urazit, nikomu způsobit bolest, ale nakonec také nikoho nespasí. Takové církve vlastně není zapotřebí.“

Koncem týdne prohlásil Kamphaus v synodní radě biskupství Limburg, že nemůže jít o to, aby byla církev trochu liberálnější. „Jak můžeme čelit nebezpečí, že budeme čím dál byrokratičtější úřednickou církví, která nikde nenarazí a už nikoho nevzrušu-

je?“, ptal se Kamphaus. Hlasování v církvi by nepřineslo nápravu kurzu, ale podpořilo by takový vývoj, aby se církev točila hlavně kolem sebe.

V témže vysílání, které se ostatně snažilo o propagaci této sporné iniciativy, se krátce dostal ke slovu i biskup z Fuldy, arcibiskup Dyba. „**U nás má hlavní slovo Bůh a Pravda rozhoduje v naprosté nezávislosti na většině. A to musíme vidět a proto je volání po demokracii v církvi nesmyslem**“, řekl arcibiskup.

Také zástupkyně centrálního výboru německých katolíků, předsedkyně berlínské sněmovny a politička CDU, Hanna Renate Laurien, se v „Reportu“ vyslovila proti lidovému hlasování. Od plebiscitu neočekává žádný pokrok. K reformám dochází v rozhovoru mezi centrálním výborem a biskupy při společné konferenci. Laici tam mají svůj mandát, nepokoušejí se sbírat podpisy. (*D. Tagespost*)

Za organizování všech proticírkevních a protiřímských akcí stávají často teologové, kteří přednášejí na státních teologických fakultách, např. Greinacher, Küng, Drewermann apod. *Fuldský arcibiskup Dyba řekl v interview s bonnským deníkem General-Anzeiger*: „Papež se už dnes nemůže ani slovem vyjádřit, aniž by mu hned neponoval nějaký německý profesor teologie, který všecko zná lépe a kde je to jen možné, spojuje papežovu „krátkozrakost“ s jeho polským původem...“ Kdo chce učit vlastním naukám, které jsou v rozporu s církevním učením, má svobodu projevu, ale měl by hned mít „slušné chování“ a složit pověření církve k vyučování. Věc dostoupila vrcholu. „Tak už to nejde dál! Takovým způsobem zacházet s církví a papežem profesorům teologie nepatří.“ Dnes se cítí tito lidé ukřivdění církví, od které pobírají pětimístné platy...

(„Der Gefährte“)

PROSME JEŽÍŠE, ABY USPÍŠIL DEN...

„Největším hříchem dnešního světa je ztráta pojmu hříchu.“ (*Pius XII. 26. 10. 1946*)

Ztráta pojetí hříchu je jedna z forem či plod tvrdošíjného odmítání Boha v životě jednotlivců, v životě sociálním a mezinárodním. Přináší rozklad základních mravních struktur života.

XX. stol. je období potápění se a konce světa, který lidstvo vybudovalo bez Krista a proti Kristu, bez Boha a proti Bohu. Převrácení všech hodnot a rozvrat každého řádu směřují k apokalyptické katastrofě pyšného lidstva, rebela vůči Tvůrci a Vykupiteli.

„Ty vidíš, Pane, jak naše dny volají po hluboké obnově; sešli tedy svého Ducha a obnovíš tvářnost země. A oživ tuto zemi, dej formu a duši...“

Jako na počátku Kristus poslal svého Utěšitele na první apoštoly, tak v této době změn rozhodných pro dějiny Církve už svolává stále početnější šiky nových apoštolů, aby je obnovil a přetvořil ve schopné a zapálené tvůrce nového a lepšího světa.

Prosíme Ježíše, aby uspíšil den, který má přijít, ve kterém nové tajemné vylití Ducha svatého povolá do služby všechny vojáky Kristovy a všechny je pošle do béd země jako nositele záchrany. A přijdou lepší dny pro Církev, lepší dny - skrze Církev - pro celý svět.“ (*Pius XII. 24. 5. 1953; sv. O novém příchodu Království Kristova 20. 9. 1942; O obnově Kristova velikonočního tajemství v Církvi a o nových Letnicích 28. 10. 1956.*)

Bohužel v naší době se zmenšil počet katolíků, kteří se nebojí jít po strmých cestách (*Pius XII. 21. 1. 1945, Discorsi VI, 284*).

Duch Páně připravuje novou hlubokou obnovu Církve prostřednictvím šiků heroických horolezců po vysokých horách Evangelia. Blízko je už nový příchod Království Kristova, ...nové Letnice...

„Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, tvé milované Nevěsty!“

jv

Jednota sv. Josefa v Jaroměřicích nad Rokytnou, která po násilném zrušení v roce 1952 nyní opět obnovila svoji činnost - oslaví v neděli dne 8. října 1995

100. VÝROČÍ SVÉHO ZALOŽENÍ

Ráno v 7,30 hod. bude v chrámu sv. Markéty sloužena mše sv. za živé i zemřelé členy a své dobrodince. Odpoledne ve 14,30 hod. v sále návratného Lidového domu pak slavnostní akademie, v 19,30 hod. společenský večer s tancem. Všichni členové i příznivci jsou srdečně zváni.

Charita Veselí nad Moravou přijme do charitní lékárny sv. Lukáše **magistry farmacie** (I. atestace) a **laborantky**.

Informace na telefonu 0631/322213 nebo přímo na adrese Masarykova 136, Veselí nad Moravou, 698 01.

Ve dnech 14.-21.11.1995 povede P. Pavel Dokládál již osmou

LETECKOU POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ.

Cena 20.800,- Kč, jež zahrnuje všestranný standard služeb, nezměněna.

Fatimský apoštolát, Martin-
ské náměstí 20, 674 01 Třebíč,
tel + fax 0618/21098 nebo
5522.

DUŠIČKOVÁ POUŤ

je na Provodově v neděli 22.10.

Mši sv. v 16.00 hodin má p. arcibiskup Graubner.

Po ní je světelný průvod na hřbitov.

P. Bohumil Vicha, farář

Ve spolupráci s Českou katolickou charitou navštíví Olomouc sarajevský pěvecký sbor Trebovič. V rámci humanitární akce „Měsíc republiky Bosny a Hercegoviny“ se uskuteční

KONCERT V CHRÁMU SV. MOŘICE VE STŘEDU 4. ŘÍJNA V 19.⁰⁰ HOD.

Vstupenky v ceně 30,- Kč v chrámu před koncertem od 18.⁴⁰ hod. Spoluúčinkuje Colegium vocale pod vedením Růženy Saligerové.

Od 9. října do 11. listopadu - tedy na dobu 5 týdnů, bude v obci Doloplazy umístěno v rodinách 16 dětí z oblastí postižených černobylskou katastrofou.

CHARITA OLOMOUC

hledá generálního sponzora celé akce, tel. 522 11 27 pí. Polednová. Současně žádá rodiny, které nemohou děti ubytovat **o finanční příspěvek na jejich pobyt a vyhlášení sbírku šatstva a obuvi na děti ve věku 8-12 let.**

Ve farním kostele sv. Michaela ve Švábenicích u Vyškova bude každou neděli od 1. října do 12. listopadu 1995 a v sobotu 28. října otevřena od 9 do 18 hodin velká výstava s názvem:

„CELOROČNÍ KALENDÁRIUM SVĚTCŮ SESTAVENÉ PRO ROK 1996“.

Výstavu tvoří: 1.000 světců se životopisy a obrazy, původ našich jmen a pranostiky na každý měsíc a den.

Celkem je použito 2.000 kusů obrázků (Arnošt Hrabal, Jan Obšil, Zdirad Čech, Michael Florian) a mnoho dalších uměleckých děl a dokumentů z celého světa. Zastoupena je i filatelie s námety světců.

Duchovní správa Švábenice vás na tuto ojedinělou výstavu srdečně zve. Vstup je volný.

P. Vlastimil Vaněk,
farář

Chrámové digitální varhany

Za nejuhodnější ceny přímo z velkoobchodu

AHLBORN - SRN JOHANNUS - NL

Vyžádejte si prospekty a ceníky

K + R import export s.r.o. Pelhřimov
Ústrašín 57
394 62 pošta Libkova voda
Tel.Fax 0366 - 97 297, 97296

Pravidelná večeradla Mariánského kněžského hnutí

Každou 1. sobotu v měsíci:
Brno, u Minoritů, 15 - 18 hod. (mše 15.30)

Olomouc, katedrála sv. Václava, 15.30 - 19 hod. (mše 18)

Každé 2. pondělí v měsíci:
Ostrava, chrám Bož. Spasitele, 16.30 - 19.30 (mše 18)

Každou středu:
Ostrava, Don Bosko, 16.30 - 18.30 (mše 16.30)

Každý čtvrtek:
Brno, sv. Jakub, 15.30 - 20.30 (mše 19)

SVATÝ HOSTÝN HLÁSÍ

Dne 10.10.1995 se uskutečnila na Sv. Hostýně Valná hromada členů Matice svatohostýnské. Arcibiskupství olomoucké zastupovali P. Milan Kouba, rektor kněžského semináře a P. Josef Šich, kancléř arcibiskupství. Po mši svaté vyslechli členové Matice zprávu o činnosti, kterou přednesl p. Červenka, Janek, Sedlář. Tato podrobná zpráva bude rozeslána všem důvěrníkům Matice na jednotlivé děkanáty. Rovněž byli zvoleni náhradníci do výboru Matice a revizní komise. Na závěr P. Ježík poděkoval vzácným hostům z Olomouce i všem přítomným členům Matice za účast na Valné hromadě a poprosil všechny členy, a to zvláště nemocné a staré, především o modlitby a oběti za sv. Hostýn. Po tomto jednání se členové odebrali na prohlídku areálu, kde na vlastní oči shlédli, jak pokročily rekonstrukční práce a přijali občerstvení i vynikající koláče, které napekly obětavé ženy z Chvalčova a okolí pod vedením p. Sedláře. Všem upřímně zaplať Pán Bůh.

WJ

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
